

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **N. A.**, narozená dne X
t.č. v X
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č.j. KRPA-333816-8/ČJ-2025-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 10. 11. 2025 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že v době jejího zajištění existovaly a existují důvodné obavy, že by jí v případě navrácení do Pákistánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, navrácení žalobkyně do země původu by představovalo porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), tedy tzv. zásady non-refoulement. Upozornila, že pokud neexistuje reálná možnost realizace správního vyhoštění, stává se zajištění nezákonným, k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Podle žalobkyně již v době vydání rozhodnutí existovaly okolnosti, z nichž bylo zřejmé, že její vyhoštění do domovského státu nebude možné, účel zajištění tedy nebylo možné naplnit a její zajištění bylo nezákonné.
3. Poukázala na tvrzení, která uvedla při svém výsledku dne 23. 10. 2025, ohledně pronásledování její náboženské skupiny. Namítala, že správní orgán by měl mít ze své úřední činnosti v návratových řízeních povědomí o základních skutečnostech týkajících se postavení X v X, poukázala na rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2022 č.j. 10 Azs 484/2021-74 týkající se této skupiny a na judikaturu Soudního dvora Evropské unie („SDEU“), kterou nekonkretizovala. Dále poukázala na zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie z 31. 3. 2025, zprávu Amnesty International z 21. 6. 2024, zprávu Oxford Human Rights Hub či zprávu Úřadu vysokého komisaře pro lidská práva, které se mají týkat situace X. Správní orgán nezpochybňoval příslušnost žalobkyně k dané náboženské skupině, avšak nevzal v potaz nebezpečí jí hrozící v zemi původu, a tedy potažmo ani zákonnost zajištění. Správní orgán bez logické úvahy shledal, že motivací žalobkyně byly ekonomické důvody; naopak, prodej rodinného pozemku k financování cesty naznačuje, že motivace žalobkyně nebyla ekonomického charakteru a její rodina nebyla nemajetná. Žalovaný bezdůvodně zpochybňoval tvrzení žalobkyně o hrozícím nebezpečí. Nesouhlasila se závěrem žalovaného, že v zemi původu existuje vnitřní migrační alternativa, neboť je to v rozporu se zprávami o zemi původu.
4. Žalovaný přisuzoval žalobkyni vědomost o zfalšování víza, a tedy úmyslné porušení právních předpisů, přičemž však zcela pominul, že žalobkyně žila celý život v pákistánské vesnici, ovládá pouze urdštinu a nemá informace o pravidlech získávání schengenských víz. Závěr o úmyslném porušení zákona tak neodpovídá okolnostem případu.
5. Namítala, že žalovaný nedostatečně posoudil alternativy zajištění, zajištění je prostředkem *ultima ratio*, žalovaný měl aktivně zkoumat možnost aplikace alternativ k zajištění a vyžádat si od žalobkyně doplňující informace. Měl se tedy dotázat žalobkyně na její ochotu spolupracovat se správním orgánem (např. formou pravidelného hlášení se) a vysvětlit jí podmínky nabízených alternativ. Žalobkyně nebyla informována o tom, v jaké výši by byla finanční záruka akceptována, žalovaný ani nezjišťoval, zda by za ní nemohla finanční záruku složit její sestra, která pobývá v Německu. Nezjišťoval ani, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

by si nemohla zajistit v České republice stabilní ubytování, na kterém by byla dohledatelná. Žalobkyně přitom se správním orgánem spolupracovala a nebyl důvod se domnívat, že by mařila účel řízení o správním vyhoštění.

6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobkyní bylo dne 23. 10. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 24. 10. 2025, č.j. KRPA-333816-18/ČJ-2025-000022-ZSV, kterým byla žalobkyni uložena doba zákazu vstupu na dva roky. Žalobkyně byla dne 22. 10. 2025 kontrolována hlídkou policie v prostoru autobusového nádraží Praha Florenc, na výzvu předložila cestovní pas Pákistánu, dle kterého byla ztotožněna, v pase se nacházelo schengenské vízum Finska s platností do 1. 10. 2026, které vykazovalo nestandardní prvky, odborným vyhodnocením bylo následně potvrzeno, že se jedná o celkový padělek. Žalobkyně tedy jednoznačně pobývala na území ČR bez pobytového oprávnění, tím naplnila podmínku pro možnost zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, žalobkyně na území ČR přicestovala na základě finského víza, které jí zajistila firma REZA, a to za částku 15 000 EUR, žalovaný nepovažoval za relevantní vyjádření žalobkyně, dle kterého důvěřovala pravosti víza. Žalobkyně se tedy pohybovala bez oprávnění k pobytu ve státech EU, ač k tomu nebyla oprávněna.
9. Na základě tvrzení žalobkyně o její perzekuci v zemi původu si vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování, a to ze dne 23. 10. 2025 č.j. ZS59157, dle kterého vycestování žalobkyně do Pákistánu je možné.
10. Měl za to, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné. Poukázal na strany 6-10 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně shledal v jejím případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z její strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, bylo přistoupeno přímo k zajištění žalobkyně z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění (ukončení neoprávněného pobytu na území). Žalovaný se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil.
11. Žalovaný dále uvedl, že zajištění žalobkyně dle zákona o pobytu cizinců již bylo dne 3. 11. 2025 ukončeno, žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu a byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2025 č.j. OAM-1227/BE-BE01-VL15-Z-2025 zajištěna dle zákona o azylu, a to do 15. 2. 2026.
12. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV. Obsah správního spisu

13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 10. 2025 byla hlídkou policie prováděna pobytová kontrola v prostoru autobusového nádraží Praha Florenc, na výzvu žalobkyně předložila cestovní pas Pákistánu, dle kterého byla ztotožněna, v pase se nacházelo schengenské vízum Finska s platností do 1. 10. 2026, které vykazovalo nestandardní prvky, odborným vyhodnocením bylo následně potvrzeno, že se jedná o celkový padělek, jiné povolení k pobytu nebylo zjištěno. Byla důvodná obava, že žalobkyně na území vstoupila a nachází se zde neoprávněně. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 24. 10. 2025 č.j. 4 T 62/2025 byla žalobkyně uznána vinnou tím, že si opatřila padělanou veřejnou listinu a užila ji jako pravou, čímž se dopustila úmyslného trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku a byla odsouzena k samostatnému trestu vyhoštění z území ČR na dobu tří let, následně byla vyzvána, aby vycestovala z území ČR do 31. 10. 2025
14. S žalobkyní bylo dne 23. 10. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění (č.j. KRPA-333816-5/ČJ-2025-000022-ZSV), toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 24. 10. 2025, č.j. KRPA-333816-18/ČJ-2025-000022-ZSV podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona pobytu cizinců, kterým byla žalobkyni uložena doba zákazu vstupu na dva roky.
15. Při výslechu dne 23. 10. 2025 žalobkyně uvedla, že pochází z Pákistánu, kde žila celý život, na území schengenského prostoru naposledy vstoupil dne 23. 10. 2025 letecky do ČR, letěla z Pákistánu přes Dubaj, kde strávila tři dny, chtěla pokračovat do Finska, cestovala na základě finského víza, o kterém se domnívala, že je platné, měla koupenou letenku na 22. 10. 2025 na let Praha-Helsinky, ve Finsku chtěla pracovat, měla slíbenou práci prodavačky od 19. 11. 2025, na Florenci se zdržovala, protože se chtěla podívat do města. Uvedla, že vízum do Finska sehnala přes agenturu RAZA Travel and Tourism, která zajišťuje cestu a práci v Evropě, měla zaplatit 15 000 EUR za letenky až do Helsinek a za vízum, nevěděla, že není pravé, to se dozvěděla až na policii, její matka prodala rodinný pozemek, aby zaplatila agentuře, žalobkyně si je nyní vědoma svého protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem. Uvedla, že v ČR nemá stálé bydliště, měla v plánu dne 22. 10. 2025 vycestovat do Finska, má u sebe úspory asi 700 EUR a 2 000 Kč, o azyl nežádala. K dotazu na možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedla, že v ČR se nezdržuje, nemá prostředky ke složení finanční záruky, ani finanční úspory a na území se nenachází nikdo, kdo by za ni mohl složit finanční kauci. Uvedla, že má peníze na vycestování, ale chtěla by dále zůstat v Schengenu, je svobodná a bezdětná, v Evropské unii nemá nikoho, pouze sestru v Německu, k ČR nemá žádné vazby, o svém zajištění nechtěla nikoho vyrozumět, celou rodinu má v Pákistánu, zejména matku, se kterou žila celý život, má se kam vrátit, může opět bydlet u matky v rodinném domě. Uvedla však, že nemůže vycestovat do Pákistánu, neboť patří k náboženské skupině X, kteří jsou v Pákistánu ze strany muslimů perzekuováni, několik členů této skupiny bylo zabito a jejich domy a majetek byly vypálené, žalobkyně fyzicky nebyla napadena, ale dostávala výhrůžky a nadávky, na policii se neobrátila, protože policie je nechrání, přestěhování by situaci nevyřešilo, opustila Pákistán, aby se dostala do bezpečné země, doma by mohla být zabita, o azyl nepožádala, protože byla v nemocnici a poté byla zadržena. Dále uvedla, že jednou jí také mučili, byla na procházce u školy a jeden vousatý pán jí ze zadu uhodil pěstí na záda a nadával jí, žalobkyně utekla. Nevycestuje dobrovolně, její život je v Pákistánu ohrožen,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

chce do Německa za sestrou, do Finska už nechce, protože tam nikoho nemá a teď už nemá ani vízum. Protokol jako úplný a správný podepsala.

16. Žalovaný požádal o spěšné vydání závazného stanoviska k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně (dne 23. 10. 2025). Ve spise se nachází závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně ze dne 23. 10. 2025 ev. č. ZS59157, dle kterého vycestování žalobkyně do Pákistánu je možné, přičemž správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni v případě návratu mohlo hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, ve spise se rovněž nachází Informace OAMP ze dne 8. 7. 2024 Pákistán Bezpečnostní a politická situace v zemi.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
18. Žalobkyně dne 29. 10. 2025, kdy byla již zajištěna, podala žádost o mezinárodní ochranu, poté byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2025 přezajištěna dle zákona o azylu, a to do 15. 2. 2026, což nabylo právní moci dne 3. 11. 2025, zajištění dle zákona o pobytu cizinců tak bylo téhož dne ukončeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobkyní nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
22. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
23. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 10. 2025, č. j. KRPA-333816-5/ČJ-2025-000022-ZSV, které si žalobkyně osobně převzala téhož dne.

24. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobkyně jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, z jejího jednání je zjevný úmysl území neopustit, neboť žalobkyně hlídce policie předložila finské vízum, které prezentovala jako pravé, avšak které bylo vyhodnoceno jako celkový padělek, a dále sdělila, že vycestovat nechce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobkyně vzbuzuje reálnou obavu, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétně vycházel z toho, že si musela být vědoma nestandardních okolností opatření finského víza, které obcházely řádný konzulární proces, i nápadně vysoké ceny přislíbené agentuře, žalobkyně je jako cizinka povinna jednat s náležitou opatrností a zjistit si oficiální podmínky pro získání víza, muselo jí být zřejmé, že zvolená transakce je nelegální, vědomě podstoupila riziko obcházení zákona. Poukázal na pravděpodobnou ekonomickou motivaci jednání žalobkyně, jejímž cílem bylo zaměstnání ve Finsku, kdy za celou nelegální transakci byla ochotna zaplatit velmi vysokou částku. Vyšel i ze sdělení žalobkyně, dle kterého vycestovat do domovského státu nechce, nemá již ani v plánu jet do Finska a chce odjet do Německa za sestrou. Navíc je závažné podezření, že žalobkyně svým jednáním porušila i trestněprávní předpisy. Z popsaného jednání žalobkyně, která závažným způsobem porušila právní předpisy ČR, je dle žalovaného dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobkyně naplněna. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalobkyně jako cizinka byla povinna zjistit si zákonné podmínky, za jakých může vstoupit a pobývat na území České republiky (a států Evropské unie), je dospělá a svéprávná, její případná neinformovanost nemůže sloužit jako dostatečný argument. Soud souhlasí se žalovaným, že okolnosti opatření její pracovního víza byly značně nestandardní, navíc je třeba poukázat na to, že byla trestním příkazem shledána vinnou z úmyslného přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny, žalobkyně rovněž sdělila, že vycestovat ze Schengenu nechce, přičemž o azyl v té době nepožádala. Soud má za to, že z těchto okolností vyplývala důvodná obava, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění a v tomto smyslu tak byly podmínky pro její zajištění splněny.
25. Soud shledal, že v daném případě nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je další podmínkou pro zákonnost zajištění žalobkyně.
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

27. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
28. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38 se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: „*Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“ Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobkyně, které zjistil ve správním řízení. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobkyně. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že žalobkyně neplní zákonem uložené povinnosti, prokázala se padělaným dokladem, kdy je podezření, že jde i o porušení trestněprávních předpisů, uvedla, že do vlasti nevycestuje a zůstane v schengenském prostoru, svým jednáním dala najevo, že platné právní předpisy nehodlá dodržovat, finanční záruka složená ani nabídnuta nebyla a žalobkyně ani nemá dostatečné prostředky ke složení finanční záruky, nemá ani úspory, v Praze pobývá pouze dočasně, nájemní smlouvu nemá a nic ji k ČR neváže, místo pobytu tak může kdykoli opustit, měla v plánu odjet do Finska a do domovského státu vycestovat nechce, nelze tak předpokládat, že by spolupracovala při realizaci správního vyhoštění, navíc účelově mění deklarovaný cíl cesty, kdy nejprve uváděla Finsko a práci, po selhání pokusu s padělaným vízem uvádí Německo, žalobkyně vědomě jednala v rozporu s právními předpisy.
30. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobkyně řádně plnila povinnosti jí uložené a spolupracovala s orgány policie. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo dáno nebezpečí nerespektování právních předpisů, což žalobkyně již činila. Soud má za to, že skutkový stav byl v této souvislosti zjištěn dostatečně, správní orgán se žalobkyně při výsledku dotazoval na všechny okolnosti, které byly podstatné pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, včetně toho, že jí vysvětlil tyto možné alternativy k zajištění a přímo se i dotázal na možnost jejich uložení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se na území ČR zdržovala pouze pár hodin, neměla zde zcela žádné vazby, adresu, ani nic podobného, bylo nadbytečné, aby se správní orgán dotazoval na její případnou ochotu hlásit se pravidelně správnímu orgánu, neboť za daných objektivních okolností nebylo možné zvláštní opatření uložit.
31. Pokud jde o finanční záruku, žalovaný se rovněž žalobkyně na možnost jejího složení dotazoval, rovněž jí vysvětlil, která další osoba za žalobkyni může finanční záruku složit. Žalobkyně k tomu výslovně sdělila, že nemá prostředky ke složení finanční záruky, ani finanční úspory a na území se nenachází nikdo, kdo by za ni mohl složit finanční kauci. Z toho bylo zcela zjevné, že žalobkyně neprojevila žádný zájem o možnost složení finanční záruky. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí zabýval i finanční hotovostí, kterou měla žalobkyně u sebe (700 EUR a 2 000 Kč), kdy ovšem vyhodnotil, že i tato částka objektivně je příliš nízká na to, aby vůbec bylo možné o ní uvažovat jako o částce ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Lze shrnout, že žalobkyni byla možnost složení finanční záruky v dostatečném rozsahu vysvětlena, žalobkyně však o tuto alternativu zájem neprojevila, ani k tomu neměla dostatečné finanční prostředky. Nebylo tak důvodné, aby se správní orgán žalobkyně doptával na hypotetické další osoby, které by případně za žalobkyni mohly záruku složit. Ostatně i žalobní námitka

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

se omezuje pouze na výtku, že žalobkyně nebyla doptána, neuvádí však již, že by sestra žijící v Německu skutečně za žalobkyni mohla složit finanční záruku.

32. Je zřejmé, že v daném případě nebyla dána žádná okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobkyně spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Soud tak ve vyhodnocení žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nenašel pochybení.
33. Žalobkyně v žalobě obsáhle namítala, že v jejím případě byla dána nemožnost realizace správního vyhoštění.
34. Podle ust. § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
35. Podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice *ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.*
36. Jak vyplývá z návratové směrnice, cizince lze zajistit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. cizinec bude vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Zajištění není trestem, ale jen prostředkem k dosažení účelu zajištění (zde realizace vyhoštění), při jeho ukládání je proto třeba vždy sledovat, zda lze zajištěním tohoto účelu vůbec dosáhnout (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-44).
37. Podmínkami, které musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150: „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Podle tohoto usnesení: „smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR“.
38. V rozsudcích ze dne 13. 5. 2016 č. j. 5 Azs 228/2015 - 63, nebo ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 384/2019 – 23 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění“.

39. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, či z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č. j. 10 As 41/2021-29, bod 7). V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti.
40. Soud shledal, že v daném případě žalovaný požadavkům na předběžné posouzení možnosti realizace správního vyhoštění dostal. Žalobkyně při svém výsledku tvrdila překážky ve vycestování, kdy odkazovala na svou příslušnost k minoritní náboženské skupině. Žalovaný v reakci na tato tvrzení obratem vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko, které mu bylo před vydáním napadeného rozhodnutí poskytnuto. Toto stanovisko se zabývá konkrétními tvrzeními žalobkyně, a to též na podkladě informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu, přičemž dle stanoviska důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány a vycestování žalobkyně do Pákistánu je možné. Žalovaný pak z tohoto závazného stanoviska vyšel v napadeném rozhodnutí při posouzení reálného předpokladu realizace správního vyhoštění, což lze považovat za zcela dostačující. Rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, který je navíc činěn v časově omezeném prostoru, přičemž nelze očekávat, že posouzení překážek znemožňujících vycestování bude kvalitativně srovnatelné se samotným řízením o správním vyhoštění či s řízením o mezinárodní ochranu (o kterou žalobkyně v té době nepožádala). Nebylo tak namístě, aby se žalovaný vedle opatření závazného stanoviska zabýval též judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se mezinárodní ochrany, když měl k dispozici adresné závazné stanovisko k možnosti vycestování týkající se přímo individuálního případu žalobkyně.
41. Nelze pak ani vytýkat žalovanému, pokud v kontextu shora uvedeného v napadeném rozhodnutí poukázal i na ekonomickou motivaci vycestování žalobkyně, která při výsledku primárně uváděla, že do Evropy, resp. do Finska vycestovala za práci, kterou měla příslibenou, kdy za její zprostředkování a realizaci celé operace zaplatila značnou finanční částku. O nebezpečí, které jí hrozí v zemi původu, se zmínila až v závěru pohovoru, tedy jej neuvedla ani dříve při svém přicestování na území České republiky. Žalovaný však tvrzení o možných překážkách vycestování nepominul a řádně se s nimi vypořádal, a to v rozsahu adekvátním povaze předmětného řízení o zajištění žalobkyně. Její tvrzení ohledně hrozícího nebezpečí ve státě původu pak budou důkladně posouzena v rámci řízení o mezinárodní ochraně, o kterou později požádala, a potažmo též v řízení o správním vyhoštění, kde je nezbytné se překážkami ve vycestování zabývat podrobně. Otázka majetnosti rodiny žalobkyně pak nebyla při výsledku zjišťována a není ani z hlediska řízení o zajištění nijak rozhodná. Úvaha žalovaného o vnitřní migrační alternativě je pak podložena Informací OAMP ze dne 8. 7. 2024, dle které v zemi existuje

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

svoboda vnitřního pohybu. Nicméně, z hlediska předběžného posuzování možnosti realizace správního vyhoštění však soud již tuto úvahu považuje za nadbytečnou, neboť otázky hrozícího pronásledování či vážné újmy a případné dostupnosti vnitrostátní ochrany musí být najisto posouzeny až v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Pro účely řízení o zajištění, kde není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, a postačí závěr o jeho možnosti, však soud shledal, že žalovaný se realizovatelností správního vyhoštění zabýval v dostatečném rozsahu. V době vydání napadeného rozhodnutí se tedy realizování správního vyhoštění jevílo jako potenciálně možné.

42. Soud k důkazu neprováděl zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie z 31. 3. 2025, zprávu Amnesty International z 21. 6. 2024, zprávu Oxford Human Rights Hub ani zprávu Úřadu vysokého komisaře pro lidská práva, které se mají týkat situace X a jejichž webové odkazy žalobkyně uvedla v žalobě. Jednak soud ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházel ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalobkyně pak na tyto zprávy ve správním řízení nepoukázala a žalovaný se s nimi nemohl vypořádat. A dále, jak je již uvedeno výše, v rámci řízení o zajištění je třeba překážky ve vycestování posoudit pouze předběžně, přičemž podrobné posouzení situace X a též individuální situace žalobkyně z hlediska hrozícího pronásledování či vážné újmy náleží do řízení o mezinárodní ochraně a do samotného řízení o správním vyhoštění (z hlediska existence důvodů znemožňujících vycestování).
43. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby zajištění žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 30 dnů je tak zcela přiměřená. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobkyně. Ani v tomto směru tak žalovaný nepochybil.
44. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobkyně naplněny, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě

žalobkyně nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

45. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. listopadu 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.